

เทศน์เช้า วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว! ตั้งใจฟังเทศน์เนาะ วันนี้วันพระ วันพระวันโกน เราจะแสวงหา เราจะทำบุญกุศลของเรา ถ้าทำบุญกุศลของเรา เรามีศรัทธาที่ไหน มีความเชื่อที่ไหน เราแสวงหาทำบุญที่นั่น เวลาทำบุญที่นั่น เวลาไปวัดไปวา วัดของเราวัดป่า ถ้าวัดป่า คำว่า “วัดป่า” ทุกคนอยากให้เป็นวัดป่า วัดป่าคือวัดประพตติปฏิบัติ

ถ้ามีการประพตติปฏิบัติ เวลาประพตติปฏิบัติ เขาตั้งแต่เข้าวัดไปก็รู้เลยว่าวัดไหนปฏิบัติหรือไม่ปฏิบัติ ถ้าวัดที่ปฏิบัติ วัดนั้นจะมีข้อวัตร ถ้าวัดนั้นมีข้อวัตร วัดไม่ร้าง วัดไม่ร้างนะ ความเป็นอยู่ในวัดนั้นทำให้เราเห็นใจ แต่ถ้าเราไปวัดไหน วัดนั้นเขาปล่อยปละละเลย จะไปคู่สังใดก็แล้วแต่ มันไม่น่าหยิบนำจับทั้งนั้นเลย วัดอย่างนั้นคือวัดที่ร้าง ทั้งๆ ที่มีพระอยู่ แต่เป็นวัดร้าง แต่วัดที่มีพระอยู่ วัดเขามีข้อวัตรปฏิบัติของเขา ถ้ามีวัตรของเขา เขาจะแบบว่ามีศีลมีธรรม

คำว่า “มีศีลมีธรรม” คุณ เวลาเราบอกว่า มันมีพวกขโมยมันเข้ามาลักของในวัด พอเข้ามาในวัด พอมันเข้าไปในกุฏิของพระ มันงัดเข้าไป ไม่ได้อะไรเลย ฉะนั้น มันถึงตรงข้ามใจ มันถึงข้ามไปฝั่งนู้น ฝั่งนู้นมันไปทาบกระจกรด ไปลักกระเป๋าคคนในรด แล้วก็ไปงัดบ้าน

เมื่อวานตอนเย็น มันเข้ามาในห้องเรานี่ เมื่อวานตอนเย็น เห็นไหม มันจะสั้นเข้ามาเรื่อยๆ มันจะเข้ามาถึงเราเรื่อยๆ พอเมื่อวานตอนเย็น พระ ๒๐ กว่าองค์ทำข้อวัตรอยู่ ทำข้อวัตรอยู่ แล้วพระเวรก็พระเวร เราไปสร่งน้ำ พอไปสร่งน้ำกลับมา มาถึง เปิด พระปฏิบัติ พระปฏิบัติจะเป็นอย่างนี้ พระปฏิบัติมันจะมีสติ เวลาเปิดกุฏิเข้าไป คู่มันแฉ่มอยู่ พอคู่แฉ่มอยู่ ไปเปิดคู่ ยามหายไปแล้ว พอยามหายไปแล้ว เราก็บอกทันทีเลย บอกพระ เพราะว่ามันเป็นปัจจุบัน บอกให้พระออกติดตาม พอตามไป ไปเจอยามเราเขวนอยู่นู่น มันเปิดหมดเลย ในยามมันมีแต่ใบสุทธิ มันมีแต่แว่นตา มันมีแต่สิ่งที่ว่าเราเอาไว้เวลาเดินทาง เวลาเราเดินทาง เราจะเอาเสบียงไปส่งตามสาขา มันไม่ได้อะไรไปเลย เห็นไหม

ที่พูดเมื่อวานนี้บอกว่า เวลาเขางัดเข้าไปในกุฏิพระ ถ้าเอาสิ่งใดไป มันไม่ได้สมบัติอะไรไปเลย เพราะพระปฏิบัติ พระปฏิบัติเขาไม่มีสมบัติส่วนตัว เอาย่ามไปนะ เขาคิดว่าวันนี้คงได้ไอ้โฮ! สงสัยเต็มทีแล้ว

แล้วมันมีอันหนึ่ง มันมีกระเป๋าอยู่ใบหนึ่ง กระเป๋าอยู่ที่ข้างๆ ย่าม มันหนักมาก ข้างในไอ้โฮ! เขาคงคิดว่ามีสมบัติเยอะ เขาเอาไปด้วย เปิดออกมามันเป็นกุญแจ กุญแจฝิ่งนูนทั้งหมด เราเอารวมไว้แล้วใส่กระเป๋าไว้ เป็นกุญแจ นี่ให้เห็นว่าเวลาพระปฏิบัติเขาปฏิบัติกันอย่างไร ฉะนั้น เวลาวัดปฏิบัติ สิ่งนี้วัดปฏิบัติ เราไปวัดไปวากันเพื่อวัดหัวใจของเรา ถ้าวัดหัวใจของเราเพื่อประโยชน์กับเรา

ถ้าพระเขาเลว พระเขาเลว สภาวะแวดล้อมเขาจะรู้ ถ้าพระที่ดี พระที่ดี พระที่มีศีลมีธรรม ธรรมวินัยจะชัดซากศพเข้าฝิ่ง ชัดซากศพผู้ที่ทูลศีลเข้าฝิ่งๆ ถ้าผู้ที่ทรงศีลเขาทำอย่างนั้น

ฉะนั้น เวลาเขามาทำอย่างนี้ เรามาวัดมาวา มาทำบุญกุศลกัน เขามาวัดมาวาเพื่อหาบาปอกุศลของเขา เขาหาบาปหากรรมของเขา เวลาหาบาปหากรรมของเขา แต่เมื่อวานนี้ เพราะพระเรา ๒๐ กว่าองค์ แล้วเราบอกให้ติดตามไป ติดตามไปเจอกัน ไล่กวาดกันไป ฉะนั้น พระของเรา บางองค์เขามีประสบการณ์ชีวิต เขาไปชุ่มคูใจ เขาวิ่งหนีไป เขาหนีไปสักพักหนึ่ง เขาก็เอารถจักรยานยนต์ซ้อนไว้ ขึ้นรถจักรยานยนต์ขับไป ขับไปนะ พระก็ชุ่มคูอยู่ เพราะพระชุ่มคูอยู่ เข้าไปบ้านหลังหนึ่ง ในบ้านหลังนั้นมีการเคลื่อนไหว แล้วก็มีการออกจากบ้านหลังนั้นไป ฉะนั้น พอเห็นอย่างนั้น พระไปชุ่มแล้วมันเห็นพฤติกรรมทั้งหมด แต่เราไม่ได้จับเขาได้คาหนังคาเขา เพราะเขาลักของไปแล้วเขาทิ้งของนั้น เขาไม่มีใช้ไหม เขาไม่มี

ฉะนั้น เวลาที่เขาเข้ามาในวัด เขามาเผากุฏิ เขามาต่างๆ ตอนนี่ชัดเจนแล้วว่ามันเป็น การเมือง มันเป็นการเมืองเท่านั้นแหละ เพราะอยู่ดีๆ เขามาเผากุฏิทำไม แต่ก่อนที่เขาจะมาเผา เมื่อ ๒-๓ อาทิตย์ที่แล้ว กุฏิโดนเผา แต่พระดับทัน พอพระดับทัน เราก็อะใจ มันอะใจว่ามันเป็น เพราะเหตุใด แต่มันก็สงสัย เพราะเราไม่มีสิ่งใด แต่กรณีที่ว่าผู้ที่มาอยู่วัด แล้ววัดเรามันใช้เทียนใช้ไหม มันไม่มีไฟใช้ไหม ใช้เทียน การที่จุดเทียนแล้วลืมไว้ให้มันเผาไหม้ ทางฝั่งโยมก็โดนไปหลายหลังเหมือนกัน แต่พอเวลามันติดแล้วมันดับทัน แล้วในฝั่งนี้เวลามีพระมาจากกรุงเทพฯ มาประพฤติปฏิบัติ แล้วเขาจุดเทียนอยู่ที่นี่ เขาปล่อยให้เทียนไหม้ ไหม้ร้านนี้หลายรอบแล้ว

ทีนี้เวลาไฟติดขึ้นมา เราก็คิดว่าพระของเราอาจจะไปพักไปวิเวก เพราะกุฏิมันว่างโซ่ไหม เขาอาจจะไปจุดสิ่งใดทิ้งไว้ แต่พอเมื่อวานมาเห็นพฤติกรรมนั้นนะ เห็นตั้งแต่ไล่ไป ตั้งแต่มาเปิด ในกุฏิเราแล้วเอาย่ามไป เพราะมันปัจจุบัน

พระเต็มวัด เขาเข้ามา แล้วพอไปแล้ว พวกเรากิดว่าวัดโซ่ไหม ก็ตามไป วิ่งตามไป เขาวิ่งหนีไป สักพักหนึ่ง เสียงรถเครื่อง รถเครื่องก็วิ่งไป ไปบ้านหลังหนึ่ง พระชุ่มมองเป็นชั้นๆ เห็นหมด ก็เลยย้อนกลับมาว่า ถ้ามันมีพฤติกรรมอย่างนี้ ไอ้จุดไฟเผา นั้นมันก็เป็นกรณีเดียวกัน ถ้ากรณีเดียวกัน นี่มันเป็นเรื่องของการทุจริต

เราแสวงหาความดี ความงามกัน ทีนี้ในธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อเสวนา จ พาลานํ ปณฺหิตานญจ เสวนา เราไม่ควรคบคนพาล เราอยากคบบัณฑิต ไม่อยากคบคนพาล แต่คนพาล คนพาลเขาจะหาที่ยืนในสังคม เขาจะหาคนนับหน้าถือตา ก็มาอาศัยสังคม อาศัยอะไรเป็นที่ยืน แล้วถ้าเขาไม่ให้อยืนขึ้นมา ก็ไม่พอใจของเขา ไม่พอใจของเขา สิ่งนี้เราบอกมันเป็น การเมืองไง ถ้าเป็นการเมือง มันเรื่องของคน

คูลี เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเอาเทวทัตเข้ามาบวช เอาเทวทัตเข้ามาบวช เทวทัตเป็นญาติ เพราะเป็นญาติ เป็นลูกผู้น้อง ลูกพี่ลูกน้องกัน บวชขึ้นมา ด้วยความมกใหญ่ไฝสูงของเขา เทวทัตหาบแต่บาปแต่กรรม ทำสิ่งใดก็คิดว่าตัวเองจะเชิดหน้าชูตา เวลาถึงที่สุดแล้ว ตกนรกอเวจีไป แผ่นดินสูบไปต่อหน้าเลย

พระนันทะ แม้แต่พระอุบาลี พระอุบาลีเป็นกัลบก เป็นผู้ตัดผมให้เจ้าชายทั้ง ๖ นี้ เจ้าชายทั้ง ๖ นี้เป็นญาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทั้งนั้นเลย เวลาบวช คนที่ปรารถนาดีหวังดี เขาทำคุณงามความดีของเขา เขาได้เป็นพระอรหันต์ เวลาคนที่มาบวช บวชแล้วมกใหญ่ไฝสูง บวชแล้วอยากมีชื่อเสียง มีลาภสักการะ มีต่างๆ บวชแล้วแสวงหา ตกนรกอเวจีไปเลย นี่เวลาผู้มีการกระทำแบบนี้

ฉะนั้น ถ้าเป็นวันพระๆ ถ้ามันประเสริฐ มันต้องประเสริฐที่หัวใจของเรา ถ้าหัวใจของเราประเสริฐ เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา ประพฤติปฏิบัติ สัจธรรมมันอยู่ในหัวใจ วัตถุข้างนอกเป็นเรื่องภายนอก มันเป็นปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้ามีปัจจัยเครื่องอาศัย สิ่งใดถ้าเราไม่ไปติดข้องกับมัน แต่ความจำเป็น เพราะความจำเป็นต้องใช้ พอความจำเป็นต้องใช้แล้ว แล้วมันมีข้อปฏิบัติบังคับพระไว้ ถ้าพระ คูลี วัดไม่ร้างเข้ามา สรรพสิ่งขึ้นมา พระต้องดูแลต้องรักษา คำว่า “ดูแลรักษา”

รักษาไว้ให้เป็นสมบัติสาธารณะ สมบัติใช้ร่วมกัน ไม่ใช่ดูแลไว้เป็นสมบัติของใคร แต่ไอ้คนพาลๆ มันมาทำลายสมบัติสาธารณะ ทำลายของคนที่มาอาศัยสิ่งนั้นเพื่อภาวนา อาศัยสิ่งนั้นเพื่อเป็นประโยชน์

คนคนหนึ่งมาทำเพื่อประโยชน์ คนหนึ่งทำเพื่อประโยชน์ สังคมสังคมหนึ่งทำเพื่อประโยชน์ ไอ้สังคมที่เขายังไม่เข้าใจก็ว่า “มันเป็นประโยชน์ตรงไหน มันเป็นประโยชน์อย่างไร ถ้าเป็นประโยชน์ ทำไมชาวบ้านเดือดร้อนกันไปหมด”

มันเดือดร้อนตรงไหน มันไม่เดือดร้อนใครเลย มันเดือดร้อนในกิเลส มันเดือดร้อนของกิเลส กิเลสมันรับไม่ได้ กิเลสมันทนไม่ไหว เพราะอะไร เพราะทำไมเขาอยู่ได้ ทำไมเขาทำได้

นี่ไง เวลาห่มุ่คณะเรามายังถามเลย ทำไมเราอยู่ด้วยความสงบสงัดได้ ทำไมของเขา เขาอยู่กันไม่ได้ เขาต้องรับกิณิมนต์ เขาต้องไปกรุงเทพฯ เขาต้องไปสังคม เขาไปทำไมกันนั่นนะ

เขาบอกว่า “มันเป็นกิณิมนต์ กิณิมนต์ปฏิเสธไม่ได้”

ทำไมปฏิเสธไม่ได้ มันปฏิเสธได้ทั้งนั้นแหละ เพราะกิณิมนต์ นิมนต์ไปดีก็ได้ ไปเลวก็ได้ เขานิมนต์ นิมนต์ไปไหน ที่โอโงงก็ไม่สมควรไปแล้ว เวลาที่เข้าไป ครูบาอาจารย์ของเราที่เป็นธรรมๆ ท่านไปสงเคราะห์ คำว่า “สงเคราะห์” สงเคราะห์ เราต้องมีหลักมีเกณฑ์อยู่แล้ว ถ้าเราไม่มีหลักมีเกณฑ์ไปสงเคราะห์ ไปสงเคราะห์ใคร ในเมื่อเรายังช่วยตัวเองไม่ได้ ไปสงเคราะห์อะไร พอไปเห็นสิ่งใดขึ้นไป ไปกว้านมาเป็นพิษในใจ สงเคราะห์ใคร ทำลายตัวเองไม่รู้

แต่ถ้าคนที่มีหลักมีเกณฑ์ เขาสงเคราะห์ของเขา ถ้ามีเหตุมีผลก็สงเคราะห์ๆ เพราะหลวงตาเวลาท่านออกไปสังคม ท่านบอกว่าไปเอาหัวใจคน ไปเอาหัวใจคน ท่านมองที่หัวใจคน แล้วถ้าหัวใจที่มันประเสริฐ หัวใจที่มันเห็น

ที่ว่าพระที่มาเพื่อประโยชน์ๆ มันประโยชน์ตรงไหน มันประโยชน์ที่ตรงหัวใจใจ มันประโยชน์ตรงที่มันสงบสงัด ที่เราประพฤติปฏิบัติ เราต้องการความสงบสงัดอันนั้นใช่ไหม ถ้าความสงบสงัดอันนั้นเขารักษาไว้นั้นนะ เขามีข้อวัตรของเขา ถ้ามีข้อวัตรของเขา เขาก็ตั้งใจองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เขาเชื่อธรรมวินัย

คูลี เวลาหลวงตาท่านพูด เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปแล้วแสดงธรรม วัดก็ปล่อยให้มัน
เขละขละ วัดก็ปล่อยให้มันสกปรก พฤติกรรมของตัวเองก็อ่อนเร้น แล้วจะไปแสดงธรรมฯ
แสดงธรรมตรงไหน

นี่พูดถึงว่าถ้าเราแสวงหาอะไร ถ้ามันเป็นจริงๆ สิ่งที่เป็นจริง ใหนี่มันเป็นเรื่องราวเรื่องกรรม
กรรมจำแนกสัตว์ให้เกิดต่างๆ กันนะ แล้วเราแสวงหาอะไรล่ะ เราแสวงหาบุญกุศล เราก็จะได้
บุญกุศลของเรา ถ้าเราแสวงหาบาปหยาบกรรม มันก็หาบาปหยาบกรรมไป กรรมจำแนกสัตว์ให้
เกิดต่างๆ กัน ฉะนั้น การกระทำนั้นมันเกิดเวรเกิดกรรมทั้งนั้นแหละ คนทำแล้วไม่สบายใจ
หรือ มันไม่สบายใจ วิ่งกวัดกันไปติดๆ เลย วิ่งกวัดกันไปติดๆ เลย เพราะว่ามันแป๊บบๆ แป๊บบๆ
เพราะมันมีเหตุการณ์เกิดขึ้น ทุกคนก็ต้องระวังตัว แต่ของเขา เขาก็มีความชำนาญมากจริงๆ นะ
เพราะเขาชำนาญ เขาเอาซึ่งๆ หน้า เอากันซึ่งๆ หน้า พระเต็มวัด อยู่กันอย่างนี้ซึ่งๆ หน้าเลยนะ

อันนี้เราบอกว่าถ้าเป็นทางโลก เป็นการเมืองนะ มันทำให้เห็นว่าข้าทำได้ไง ข้าทำได้ เอ็ง
อยู่ไม่ได้หรือ เอ็งเอาตัวรอดไม่ได้หรือ แต่นั่นเขาคิดของเขา แต่เป็นภาษาเรานะ อันนั้นมัน
เป็นวัตถุ มันข้าวของ มันอยู่ข้างนอก ใครมันจะขโมยความดีความงามในใจเราไปได้วะ ทำบุญ
กุศล ใครมันจะขโมยไปได้ ใครจะขโมยศีล สมาธิ ปัญญาไปได้ ไม่มีใครขโมยศีล สมาธิ ปัญญา
ของใครไปได้ เป็นไปไม่ได้ ฉะนั้น มันเป็นไปไม่ได้ แต่เวลาเขาขโมยของเขา เขาขโมยแต่วัตถุ
ปัจจัยเครื่องอาศัย ถ้าขโมยวัตถุนะ เรามา เรามาส่งเสริมกัน เรามาส่งเสริม เรามา ผู้ทรงศีลทรง
ธรรม เราต้องหวังบุญกุศลจากท่าน แล้วนี่มันมาลักมันมาขโมย นี่ไง คนคนหนึ่งมาเพื่อส่งเสริม
เพื่อคุณงามความดี อีกส่วนหนึ่งมาเพื่อพระเหลือใช้ พระมีเยอะ แบ่งปันกันใช้ แล้วมีอยู่จริงหรือ
เปล่า

เวลามีอยู่จริง หลวงตาท่านสอน เวลาสงเคราะห์โลก ท่านสงเคราะห์โลกโดยที่ไม่ให้มี
ใครรู้เลย ของที่มันมีอยู่นะ ถ้าคนฉลาดนะ เขากระจายไป เขาเจือจานสังคม มันเป็นประโยชน์
แล้วเป็นประโยชน์ ไม่ต้องให้ใครรับรู้ด้วย หลวงตาท่านช่วยโลกด้วยความเป็นใต้ดิน ท่านช่วย
โดยที่ไม่ให้ใครรู้มาเนิ่นนาน จนเกิดวิกฤติของสังคม ท่านถึงได้เปิดตัวออกมาเพื่อช่วยสังคม คน
ที่เขาไม่มีความธรรม เขาทำสิ่งใด เขาไม่เอาหน้าเอาตาหรือ เขาเอาหน้าเอาตา กิเลสซ่อนใจ ตัณหา
ซ่อนตัณหา อยากดังอยากใหญ่ อยากมีที่ยืน อยากให้คนนับหน้าถือตา เอ็งจะมาชำระล้างกิเลส
หรือเอ็งจะมาส่งเสริมกิเลส เอ็งจะมาเฟื่องฟูให้ไหม ถ้าคนเขามีจริง เขาจะช่วยประโยชน์กับโลก
ได้จริง เขาช่วยไปแล้ว เขาไม่เก็บไว้ไปสะสมไว้หรือ

มีวัดทั่วไปเขาบอกว่ามีคนเอาพวกสังฆทานมาให้เรา เขาบอกว่าวัดของเขาเยอะมาก

ถ้าเยอะมาก เอามาเยอะ ทุกสิ้นเดือน กะเหรียง คนยากคนจนในป่าในเขา เราขนไปๆ ขนแจกๆ อย่างเดียว ใ้ฉันขนแจกนะ แล้วถ้าเป็นปัจจัย ปัจจัยโอนตลอด โอนไปตามสาขาทุกวัด เพราะไม่มีกิมนิมต์ ไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น พระต้องอยู่ต้องใช้เงิน เราโอนๆ ตลอด ที่ตัว ไม่มีสักสิ่ง ไม่มี เอาไปเปิดแล้วไม่มีอะไรเลย ไปแขวนไว้วัน

มันภูมิใจ มันภูมิใจที่เขาเข้ามาตรวจสอบแล้วไง เขาคงสงสัย หลวงพ่อคงสะสมไว้เยอะ เอาไปเปิดหมดเลย ไม่มีสักสิ่งหนึ่ง ไปแขวนทิ้งไว้วัน

แต่การกระทำมันเกิดผลแล้ว มันครอบงำประกอบของการกระทำ กรรมมันมีอยู่กับมัน เวลากรรมมันมีอยู่อย่างนั้นแล้วเวลาเขาทำ เขาได้ผลของกรรม แล้วก็มาโอคครวญนะ เราทำดีทุกคน ไม่เห็นได้ดี ทำดีไม่ได้ดี...มันดีของใครละ มันดีของใคร

ถ้ามันดีของธรรมนะ คุณิ การกระทำ เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านพาสั่งสอนธรรม ทำไม่ต้องให้เขารู้ เขามีศักดิ์ศรี เขามีเกียรติ ทุกคนมีเกียรติ เราจะช่วยเหลือเขา เราช่วยเหลือเขาให้เขามีเกียรติด้วย ศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ เขาก็เป็นมนุษย์ เราก็คือเป็นมนุษย์ แล้วเราเป็นมนุษย์ด้วย แล้วเราประพฤติปฏิบัติของเราด้วย แล้วจิตใจของเราถ้ามีคุณธรรมมีภูมิธรรมในหัวใจด้วย มันเหนือมนุษย์ขึ้นมา มันจะเห็นความเป็นมนุษย์

ให้ศักดิ์ศรีนะ การให้ศักดิ์ศรี ให้ศักดิ์ศรีแบบธรรมนะ คุณหลวงตาสิ ท่านรักลูกศิษย์มากเลย แต่ใครเข้าใกล้ไม่ได้เลย ท่านอัดหนายทั้งหมดเลย เพราะยังความเป็นมนุษย์ มนุษย์มันต้องมีสติปัญญา มนุษย์นั้นต้องสร้างสมปัญญา มนุษย์นั้นต้องมีคุณธรรม แล้วครูบาอาจารย์ท่านมีคุณธรรมอยู่แล้ว ท่านพยายามจะดึงเราให้มีคุณธรรมขึ้นมา

ฉะนั้น มาโอ้กันอยู่อย่างนั้น มาเอาอกเอาใจกัน กิเลสมันพอง กิเลสมันตัวอ้วนๆ จองหองพองขน ชูหาง อวดรู้อวดเห็น เวลาไปหาครูบาอาจารย์ อัดอย่างเดียวๆ อัดเพื่อจะสร้างให้มนุษย์มีคุณธรรมในหัวใจ นี่เวลาครูบาอาจารย์ท่านสั่งสอน ท่านสั่งสอนอย่างนี้ ท่านทำอย่างนี้เพื่อประโยชน์กับผู้ที่ประพฤติปฏิบัติ แต่คนไม่เข้าใจ เข้าใจว่าครูบาอาจารย์ของเราท่านมีคุณธรรมไปถึงท่านต้องปฐมมาให้เลยนะ เข้าเย็นก็โอ้ๆ เดี่ยวพุงนี้เอ็งจะได้เป็นพระอรหันต์กัน โอ้ๆ... ไม่มีไม่มีอยู่จริง

ในสมัยพุทธกาล เวลาเขาจะไปกราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระบวชใหม่ เวลาไป พระอานนท์เป็นผู้อุปัฏฐากอยู่ ไปหาที่อยู่อาศัยไง เสียงดังมาก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก “อานนท์ นั่นใครนะ”

ก็บอกว่า “ลูกศิษย์ของพระสารีบุตรจะมากราบองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า”

“เธอไล่ไปให้หมดเลย เหมือนชาวประมงเขาหาปลาไง เสียงดังอีกทีก็คิดโครม อย่างนี้หรือกิริยาของสมณะ”

อยู่ในพระไตรปิฎก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้ามาส่งเสียงดัง ท่านไล่ออกไปเลย ไล่ออกไปเลย จนเทวดามาเฝ้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “เขาเป็นพระบวชใหม่ ควรจะให้โอกาสเขา”

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เลยให้พระอานนท์ไปตามกลับคืนมา พอตามกลับคืนมาก็เทศนาว่าการ กิริยาอย่างนี้มันใช้ไม่ได้ ใ้่กิริยาของชาวประมง คุณมีอาชีพแตกต่างหลากหลาย ชาวประมงของเขา การหาปลา การเอาปลาขึ้นจากรือมันต้องใช้กำลัง มันต้องใช้เสียงดัง แล้วเธอเป็นสมณะ พฤติกรรมของเธอเหมือนชาวประมง มันสมควรกับความเป็นสมณะไหม ถ้ามันสมควรกับความเป็นสมณะ เธอเห็นโทษของมันไหม ถ้าเห็นโทษของมัน แล้วเวลาโทษจากข้างนอก การแสดงออกจากภายนอก แล้วถ้าหัวใจมันคือหัวใจมันคะนอง ถ้าหัวใจมันคึกคะนอง มันไม่สงบขึ้นมา มันไม่มีสัมมาสมาธิ มันจะเริ่มปฏิบัติได้อย่างไร เทศนาว่าการเป็นขึ้นเป็นตอนขึ้นไปจนพระนั้นเป็นพระอรหันต์เลย นี่ครูบาอาจารย์ของเรา ถ้าครูบาอาจารย์ของเรา ความเป็นพระๆ ใจ

เรามีความภูมิใจในเรื่องข้อวัตรปฏิบัติ มีความภูมิใจเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา แต่ไอ้เรื่องปัจจัยเครื่องอาศัย มันก็เป็นเพราะว่า ถ้าจะพูดก็ว่ากลิ่นของศีลกลิ่นของธรรมมันจรจาย มันจรจายไป มันมาของมันเอง มันเป็นของมันเอง ไม่ใช่พระร่ำรวย ทุกคนก็บอกพระร่ำรวยๆ

มันรวยที่ไหน ก็บริวาร ๘ เท่านั้นแหละ มันมีอะไรมากไปกว่านั้น สิ่งที่ได้มาก็เป็นสมบัติโลก ก็เจือจานโลกไป ก็ของโลกเขา เราจะมีอะไร เราจะเอาอย่างนั้นใช้ไหม เราจะตายไปแล้วเกิดเป็นตุ๊กแกใช้ไหม โศกเทยพรหมาณ์เกิดแล้วเป็นสุนัขมาเฝ้าสมบัติอยู่นั่น เราต้องการเป็น

อย่างนั้นใช่ไหม สร้างโบสถ์สร้างวิหารกันให้ตุ๊กแกมันอยู่ใช่ไหม สร้างโบสถ์วิหารมันก็มีแต่นกพิราบให้พวกนั้นมาอาศัย แล้วมนุษย์ละ นักบวชละ ผู้ปฏิบัติละ

แต่พอเรามาทำวัดกันอย่างนี้เพื่อผู้ปฏิบัติ มันก็ไปขัดหูขัดตาเขาทั้งนั้นแหละ มันเลยมีการเมืองใจ มันเลยเป็นการเมือง เมื่อวานพระไปชุ่มดู เห็นหมดเลย เพียงแต่เห็นแล้วมันก็เป็น การลงใจเท่านั้นเอง พวกเราลงใจ แต่มันไม่มีหลักฐานที่จะไปเอาผิดเขา แต่พระชุ่มเห็นเป็น ชั้นๆ ถ้าเห็นเป็นชั้นๆ จบแล้ว จบแล้วคือว่า มันรู้ว่าใครทำ รู้ว่ามันเกิดมาจากไหน รู้ว่าเขาทำ เพื่ออะไร แต่เราไปปิดกั้นเขาไม่ได้ เพราะเราไปเปลี่ยนแปลงความคิดเขาไม่ได้ พอเปลี่ยนแปลง ความคิดเขาไม่ได้ มันอยู่ที่ว่าใครจะสร้างเวรสร้างกรรม กว้านเวรกว้านกรรมมาสู่ตัวก็เรื่องของ เขา เราก็จะปฏิบัติไป

หลวงตาท่านสอน ใครจะดีใครจะชั่วมันเรื่องของเขา พวกเราจะทำความดีกันวะ เราจะ นั่งสมาธิ เราจะภาวนา เราจะพยายามสร้างหัวใจของเรา ใครจะดีจะชั่วมันเรื่องของเขา เราจะทำ คุณงามความดีกัน เอวัง